

การจัดประสบการณ์เล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กวัยอนุบาล
โรงเรียนบ้านค้อน้อย อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานี
The storytelling experience to develop language ability of
Kindergarten skill of Ban Koanoy school, Samrong district,
Ubon Ratchathani province

วรรณิษา อัครณยวมนต์¹, ไพรสวรรณ คณะพันธ์² และกฤติกรณ์ ศรีโสภา³

¹คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชธานี, โทรศัพท์ 0930974262, e-mail: watsittha.ak rtu.ac.th

²คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชธานี, โทรศัพท์ 0801658814, e-mail: praisuwan@yahoo.com²

³คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชธานี

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กวัยอนุบาลโรงเรียนบ้านค้อน้อย อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานี และเปรียบเทียบทักษะทางภาษาของเด็กวัยอนุบาลโรงเรียนบ้านค้อน้อย อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานีระหว่างก่อนและหลังการจัดประสบการณ์เล่านิทาน ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง คือ เด็กวัยอนุบาลโรงเรียนบ้านค้อน้อย อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 22 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แผนการจัดประสบการณ์เล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาจำนวน 9 แผน และแบบประเมินทักษะทางภาษา สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ t-test

ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดประสบการณ์เล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กวัยอนุบาลโรงเรียนบ้านค้อน้อย อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานี มีดังนี้ 1) เด็กวัยอนุบาลโรงเรียนบ้านค้อน้อย อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานีมีทักษะทางภาษาสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ 2) เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยก่อนการจัดประสบการณ์คะแนนเฉลี่ย 18.75 และหลังการจัดประสบการณ์คะแนนเฉลี่ย 26.29 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: ทักษะทางภาษา, การจัดประสบการณ์เล่านิทาน

Abstract

The research aimed to improve the language ability of kindergarten Ban Koanoi, Samrong district, Ubon Ratchathani province and compare the language ability of kindergarten Ban Koanoi, Samrong district, Ubon Ratchathani province before, after and during the experience of storytelling to develop language ability of kindergarten students .There were samples of 22 kindergarten Ban Koanoi Samrong, district, Ubon Ratchathani province students. The tools used in this research developed storytelling skills, experiences, and plans to organize stories to improve 9 language ability assessment. The statistics used to analyze data using mean, standard deviation, and t test - dependent.

The research found that after the storytelling experience to develop language ability of kindergarten Ban Koanoi, Samrong district, Ubon Ratchathani province 1) Children's Kindergarten School Ban Koanoi, Samrong district, Ubon Ratchathani province has higher

language skills before the experience 2) Compare average points before hosting and average score of 18.75 and after average experience, the company has a 26.29 points. There is a statistically significant difference at .05.

Keywords: Language ability, The Storytelling experience.

1. บทนำ

วัยเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 8 ปี เป็นระยะที่สำคัญที่สุดของการพัฒนาการทั้งทางร่างกาย สติปัญญา จิตใจ สังคม และบุคลิกภาพ เป็นวัยที่เรียกว่าช่วงพลังการเจริญเติบโตของสมองสำหรับชีวิต แนวความคิดเหล่านี้ เป็นสิ่งที่สืบเนื่องมาจากการมองเด็กในทัศนะของการที่เด็กมีพัฒนาการด้านต่าง ๆ แตกต่างจากเด็กวัยอื่นๆ ในช่วงชีวิตของความเป็นมนุษย์ (สิริมา ภิญโญอนันตพงษ์ (2547, น. 27) ซึ่งเด็กเป็นทรัพยากรที่มีค่ายิ่ง เป็นความหวังของครอบครัว เป็นผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรม และเป็นพลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ อนาคตของประเทศชาติจึงขึ้นอยู่กับคุณภาพของเด็ก เด็กที่มีความสมบูรณ์ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ มีพัฒนาการในทุกๆด้านที่เหมาะสมกับวัย ไม่ว่าจะพัฒนาการทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคมและ จริยธรรมจะเป็นผู้ที่สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และเป็นประโยชน์ต่อสังคมและ ประเทศชาติ เด็กในวัยเริ่มแรกชีวิตหรือที่เรียกว่า “เด็กวัยอนุบาล” คือ วัยตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 8 ปี จัดได้ว่าเป็น ระยะที่สำคัญที่สุดของชีวิต ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม บุคลิกภาพ โดยเฉพาะด้านสติปัญญาจะเจริญมากที่สุดในช่วงนี้ และพัฒนาการ ในวัยนี้จะเป็นพื้นฐานที่มีความสำคัญต่อพัฒนาการในช่วงอื่นๆ ของชีวิตเป็นอย่างมาก (กมล รอดคล้าย, 2547, น. 2) เด็กปฐมวัยเป็นวัยทองของชีวิตโดยเฉพาะ 0-6 ปีแรกนั้นเป็นช่วงเวลา สำคัญยิ่งในการสร้างเสริมพัฒนาการเด็กเป็นการวางรากฐานของการพัฒนาความเจริญเติบโตทุกด้าน โดยเฉพาะทางด้านสติปัญญาเพราะสมองเติบโต และพัฒนาเร็วที่สุด ดังที่ประมวญ ดิกคินสัน (2540) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการศึกษาระดับปฐมวัยเพื่อพัฒนาความสามารถ ความต้องการ ทักษะความรู้และทัศนคติ พื้นฐานอันเป็นที่ตั้งแห่งความก้าวหน้าทางการศึกษาของเด็ก หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย 2560 กล่าวไว้ว่า หลัก สำคัญในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ต้องคำนึงถึงความสนใจ ความต้องการ เพื่อให้เด็กมีพัฒนาการทุกด้าน ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างมีความสุข เป็น คนดี และคนเก่งของสังคม การให้การศึกษาสำหรับเด็กระดับก่อนประถมศึกษา จึงมีจุดมุ่งหมายเพื่อเสริมสร้าง พัฒนาการ และความพร้อมในการเรียนรู้ให้แก่เด็ก (สมปัด ตัญจรัยรัตน์, 2545) ประสบการณ์เป็นสิ่งจำเป็น อย่างยิ่งที่จะต้องเกิดขึ้นในตัวเด็ก เพื่อพัฒนาเด็กทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และ สติปัญญา โดยเฉพาะในระยะแรกเริ่มชีวิต หรือช่วงระยะปฐมวัยมีความสำคัญเป็นพิเศษ เนื่องจากเป็นรากฐานของ พัฒนาการก้าวต่อไปของชีวิตบุคคลแต่ละคน ตลอดจนเป็นปัจจัยสำคัญที่กำหนดความสามารถแรงจูงใจ ใฝ่ เรียนรู้ ใฝ่ดี และความกระตือรือร้นในการพัฒนาตนเองของเด็กที่จะส่งผลต่อเนื่องจากช่วงวัยเด็กไปสู่วัยรุ่นและ วัยผู้ใหญ่ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2547, น.14)

ภาษาเป็นทั้งศาสตร์ และศิลป์ ที่ต้องอาศัยทักษะการฟัง การพูดซึ่งเป็นพื้นฐานของการเรียน ดังนั้น การพัฒนาภาษาควรเริ่มตั้งแต่เด็กวัยอนุบาลเพราะเด็กในวัย 2-7 ปี เป็นวัยที่พัฒนาการทางภาษาเจริญออก งามอย่างรวดเร็ว เด็กเรียนรู้ภาษาตามลำดับขั้นพัฒนาการเริ่มจากความคุ้นเคยจากการได้ยิน ได้ฟัง การพูดคุย สนทนา ทำให้พัฒนาการทางภาษาเจริญออกมา เด็กเริ่มเรียนจากภาษาง่ายๆ เรียนรู้การใช้คำศัพท์ด้วยการใช้ ประโยค ครูสอนภาษาคนแรกของเด็ก คือ พ่อแม่ เสียงแรกที่เด็กได้ยินได้ฟัง คือ เสียงจากพ่อแม่ การโต้ตอบ ของพ่อแม่ทำให้เด็กเรียนรู้ภาษา การพูดและสนทนากับเด็ก คือ การสร้างเสริมพัฒนาการทางภาษาให้กับเด็ก วัยอนุบาล (กุลยา ตันติผลาชีวะ, 2551, น. 136) การเรียนรู้ภาษาเป็นสิ่งจำเป็นผู้เกี่ยวข้องควรจัดประสบการณ์

ที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้ และการเรียนรู้ภาษาเป็นประเด็นที่ต้องพิจารณา นอกจากนั้นสิ่งที่ควรคำนึงถึงในการส่งเสริมทักษะทางภาษาให้กับเด็กวัยอนุบาล เพื่อให้เกิดขึ้นอย่างเต็มศักยภาพของเด็กเพราะสภาพแวดล้อมที่ดี และเหมาะสมเป็นสิ่งจำเป็นให้เกิดการเรียนรู้อย่างดียิ่งสำหรับเด็ก ดังนั้นการฟัง การพูดจึงเป็นทักษะของพัฒนาการทางภาษาในเด็กวัยอนุบาล การจัดประสบการณ์ให้เด็กแต่ละวัยต้องจัดให้สอดคล้องกับอายุ ธรรมชาติ และความต้องการของเด็กซึ่งมีความแตกต่างกัน กิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถทางภาษาในด้าน การฟัง และการพูดสำหรับเด็กวัยอนุบาลนั้นมีหลากหลายกิจกรรม เช่น การเล่านิทาน การเล่นเกมบทบาทสมมุติ การสนทนา การอภิปราย การร้องเพลง การพูดคำคล้องจอง รวมทั้งการใช้ปริศนาคำทาย ซึ่งกิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้ฟัง พูด ได้ตอบแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ จะยิ่งช่วยส่งเสริมให้เด็กมีความสามารถทางภาษาที่ดีขึ้น (กิ่งกาญจน์ อังกสิทธิ์, 2555, น. 18)

การศึกษาในปัจจุบันมุ่งให้เด็กเรียนรู้ด้วยความสุข การสอนทักษะทางภาษาของครูปฐมวัย อาจสร้างความสุขในขณะที่เรียนให้เด็กด้วยการนำนิทานมาใช้ฝึกทักษะทางภาษา ซึ่งจะช่วยให้เกิดความสนุกสนาน ส่งเสริมการคิด จินตนาการ และช่วยเสริมสร้างพัฒนาการทางภาษา เด็กที่ฟังนิทานจะฝึกการจดจำความต่อเนื่องของเรื่อง ติดตามแนวความคิด ส่งเสริมให้มีความฉลาดในการฟัง การเรียนรู้คำใหม่จากนิทาน เด็กได้ร่วมกิจกรรมของภาษาทั้งการเล่าเรื่อง การสนทนา การฝึกพูดจากการแสดงบทบาทในนิทาน และกระตุ้นให้เด็กเกิดความสนใจอยากอ่านหนังสือ เพื่อที่จะได้อ่านนิทานได้ด้วยตนเอง นอกจากนิทานยังช่วยให้เด็ก ได้เลียนแบบในสิ่งที่ดั่งใจของนิทาน การเลียนแบบเสียงคำพูด ซึ่งเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้คำและภาษาพูดใหม่ๆ นิทานเป็นการเพิ่มพูนคำศัพท์ เด็กคนใดที่ฟังนิทานมากเด็กคนนั้นก็ใช้คำศัพท์ที่มากขึ้น เพราะเด็กได้เก็บสะสมทั้งคำศัพท์ และความคิดจากเรื่องราวที่ตนได้ฟังมา เมื่อถึงคราวจะใช้ก็สามารถดึงออกมาใช้ทันที (นิตยา ประพฤติกิจ, 2536, น. 14) ดังนั้นการพัฒนาด้านภาษาของเด็กวัยอนุบาล (อายุ 3-6 ปี) โดยใช้กิจกรรมการเล่านิทานมีผลต่อความสามารถในการใช้ทักษะการสื่อสารสำหรับในด้านการฟัง การพูดของเด็ก ผลที่ได้รับจากการทำวิจัยจะเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรม เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็กวัยอนุบาล อันเป็นรากฐานสำคัญในการพัฒนาเด็กให้เกิดความพร้อม ตลอดจนเป็นการปูพื้นฐานทางภาษาเพื่อการเรียนรู้ในขั้นที่สูงต่อไปในอนาคต การพูด การสนทนาที่ดี ถูกต้องเหมาะสมเป็นการสร้างบุคลิกภาพที่ดี สำหรับบุคคลในอนาคต การส่งเสริมการพูดให้กับเด็กวัยอนุบาลมีหลายวิธี เช่น การร้องเพลง การเล่นเกมบทบาทสมมุติ การเล่านิทาน โดยเฉพาะการเล่านิทาน สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนา และเตรียมความพร้อมให้กับเด็กได้มีพัฒนาการที่ดีเหมาะสมกับวัยและพัฒนาการที่ควรจะเป็น

นิทานมีประโยชน์มีคุณค่าต่อเด็กปฐมวัยเป็นอย่างมาก นิทานช่วยสร้างเสริมพัฒนาการของเด็ก ทั้งร่างกายอารมณ์สังคม และสติปัญญาให้เหมาะสมกับการพัฒนาการตามวัย และยังช่วยปรับปรุงแต่งบุคลิกภาพ แก้ไขพฤติกรรมของเด็กให้เป็นไปตามตัวของตัวละครในนิทานที่เด็กชื่นชอบ รวมทั้งยังเปิดโลกจินตนาการ ให้กว้างไกล และยังมีสัมพันธ์อันดีกับบุคคลรอบข้าง และการแสดงออกอันเป็นที่พึงประสงค์ของสังคม ซึ่งมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และบุคลิกภาพของผู้เรียน นอกจากนี้ นิทานยังเป็นตัวแบบในการหล่อหลอมพฤติกรรม และบุคลิกภาพของเด็กอีกด้วย โดยธรรมชาติของเด็กวัยอนุบาลจะชอบฟังนิทานที่มีรูปภาพประกอบ จะช่วยกระตุ้นให้เด็กอยากรู้อยากเห็นโดยใช้ภาษาพูด สนทนาสื่อสารกับครู เป็นการกระตุ้นให้เด็กอยากพูดทุกวันจะทำให้เด็กมีพัฒนาการด้านภาษาดีขึ้น (สุภา วงศ์พลับ, 2555, น.2)

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้นทั้งหมดแสดงให้เห็นว่า ทักษะทางภาษาด้านการพูดมีความสำคัญสำหรับเด็กวัยอนุบาลเป็นอย่างมาก ครูผู้สอนจึงควรคำนึงถึงปัญหา และการพัฒนาการพูดของเด็กวัยอนุบาล โดยคำนึงสิ่งที่เด็กสนใจมาพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กอนุบาลโดยใช้นิทาน เนื่องจากนิทานเป็นสื่อการสอน ที่สำคัญอย่างหนึ่งที่เด็กให้ความสนใจเพราะสนุกเพลิดเพลินสร้างจินตนาการ ให้ข้อคิดเตือนใจ และยังสะท้อนให้

เห็นถึงวัฒนธรรมไทยดั้งเดิมที่ ครรชิต มนูญผล (2547, น. 11) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของนิทานว่า ช่วยส่งเสริมจินตนาการสอดแทรกความคิดเรื่องราว เจตคติที่เหมาะสมส่งเสริม ให้เด็กอยากเรียนรู้ช่วยกระตุ้นให้เกิดความกระตือรือร้น

โรงเรียนบ้านค้อน้อย เป็นโรงเรียนขนาดเล็ก ผู้ปกครองมีฐานะทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกัน โดยการรับนักเรียนที่เข้ามาเรียนมีการรับนักเรียนรวมทุกประเภท ทั้งเด็กพิเศษ และเด็กปกติ ทำให้มีนักเรียนหลายประเภทที่เข้ารับการศึกษานี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาสภาพการเรียนในระดับปฐมวัยในโรงเรียน จึงได้พบเด็กที่มีปัญหาพัฒนาการทางภาษาด้านการพูดล่าช้า กล่าวคือ เด็กมักจะไม่สามารถสื่อความหมายของสิ่งของ เหตุการณ์ และความรู้สึกได้ หรือถ้าทำได้จะทำได้ช้ามาก ทำให้เด็กขาดโอกาสในการปฏิสัมพันธ์ด้วยวาจา ส่งเสริมต่อการพัฒนาทักษะทางด้านภาษาด้านการพูดของนักเรียนระดับอนุบาล ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำเอานิทานมาใช้ในการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะภาษาจากการพูดของเด็กวัยอนุบาล ที่มีพัฒนาการทางภาษาพูดช้า เพื่อพัฒนาให้นักเรียนมีความสามารถทักษะทางด้านภาษาการพูดที่ดีขึ้นซึ่งจะนำไปสู่ความสามารถในการ คิดระดับสูง การรู้จักตนเอง และผู้อื่นรวมทั้งใช้เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้า และการพัฒนาส่งเสริมพัฒนาการทางด้านการพูดในระดับปฐมวัยให้เหมาะสม และมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กวัยอนุบาล โรงเรียนบ้านค้อน้อย อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานี
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางภาษาของเด็กวัยอนุบาล โรงเรียนบ้านค้อน้อย อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างก่อนและหลังการจัดประสบการณ์เล่านิทาน

3. นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **ทักษะทางภาษา** หมายถึง ความสามารถด้านภาษาจากการพูดที่เป็นแสดงออกของเด็กในการพูด โดยสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ ได้แก่การแต่งประโยคปากเปล่าประกอบด้วย ประธาน กริยา กรรม จากภาพหรือสื่อที่กำหนด และการเล่าเรื่องจากภาพโดยการพูดสื่อความหมายจากภาพเป็นเรื่องราวอย่างต่อเนื่อง และเป็นประโยคที่สมบูรณ์ หรือ เล่าเรื่องจากภาพหรือสื่อ ที่กำหนด ให้รู้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน อย่างไร มีผลเป็นอย่างไร วัดได้โดยใช้แบบประเมินทักษะทางภาษา ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. **แผนการจัดประสบการณ์เล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษา** หมายถึง แผนการจัดประสบการณ์ ที่ส่งเสริมทักษะทางการพูดของเด็กวัยอนุบาลโดยการจัดประสบการณ์ทางภาษาเปิดโอกาสให้เด็กได้ฝึกฝนซ้ำๆ โดยการจัดกิจกรรมเล่านิทานและเปิดโอกาสให้เด็กได้พูดคุ้ยซักถามและแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ เพื่อให้เด็กได้รับประสบการณ์ตรงจากการพูดจนเกิดการเรียนรู้มีการพัฒนาทักษะทางการพูดดีขึ้น แผนการจัดประสบการณ์เล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาประกอบด้วย จุดประสงค์ เนื้อหา วิธีการ ดำเนินกิจกรรม สื่อการสอน การวัดและประเมินผล แบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ

2.1 **ขั้นนำ** เป็นกิจกรรมขั้นเริ่มต้นโดยครูสร้างความสนใจของเด็กด้วยการท่องคำคล้องจอง การร้องเพลง บทร้องเล่นหรือสนทนาเพื่อนำเข้าสู่บทเรียน

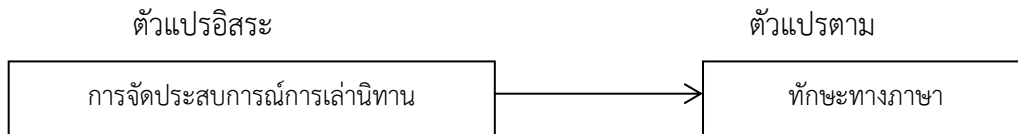
2.2 **ขั้นสอน** ครูเล่านิทานให้เด็กฟังโดยเล่าปากเปล่า เมื่อเล่าจบแล้ว ให้เด็กฝึกพูดคำศัพท์ ตอบคำถามเป็นประโยค ตั้งคำถาม สนทนาโต้ตอบแสดงเหตุผลจากเรื่องราวที่ได้ฟัง โดยครูจะกระตุ้นให้เด็กได้พูดทุกคน

2.3 **ขั้นสรุป** เด็กทุกคนช่วยกันสรุปเรื่องราวสำคัญของเรื่องและข้อคิดที่ได้จากการฟัง

3. **เด็กวัยอนุบาล** หมายถึง เด็กนักเรียนชาย – หญิงที่มีอายุระหว่าง 5 – 6 ปีที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ของโรงเรียนบ้านค้อน้อย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานีเขต 4 อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานี

4. **โรงเรียน** หมายถึง โรงเรียนบ้านค้อน้อย อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานี เขต 2

4. กรอบแนวคิดในการวิจัย

รูปที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

5. สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. เด็กวัยอนุบาลที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยการเล่านิทานมีทักษะทางภาษาสูงขึ้น
2. ทักษะทางภาษาของเด็กวัยอนุบาลที่เรียนโดยการจัดกิจกรรมเล่านิทานหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางสำหรับผู้ที่เกี่ยวข้องการจัดการศึกษาปฐมวัยได้ตระหนักถึงคุณค่าความสำคัญของกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยการเล่านิทานและสามารถนำไปใช้ในการปลูกฝังคุณลักษณะที่ต้องการและพัฒนาด้านสติปัญญาให้กับเด็กในชั้นอนุบาล
2. ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ครูสามารถใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาให้กับเด็กวัยอนุบาล และการเรียนการสอนให้มีระดับชั้นประสิทธิภาพมากขึ้น
3. ได้แผนการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยการเล่านิทานสำหรับเด็กวัยอนุบาล

7. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการจัดประสบการณ์เล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กวัยอนุบาลโรงเรียนบ้านค้อน้อย อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานี มีลำดับขั้นตอนการดำเนินการวิจัยดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ เด็กวัยอนุบาลโรงเรียนบ้านค้อน้อย อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 22 คน การเลือกกลุ่มตัวอย่าง คือ เด็กวัยอนุบาลโรงเรียนบ้านค้อน้อย อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 16 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยของการสุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. **แผนการจัดประสบการณ์เล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษา** มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพดังนี้ ศึกษารายละเอียดเกี่ยวกับ หลักการ ทฤษฎี เทคนิคการจัดประสบการณ์เด็กวัยอนุบาล และวิธีการ สร้างแผนการจัดประสบการณ์ หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย คู่มือครู จากเอกสาร ตำรา งานวิจัย

วิเคราะห์หลักสูตร จัดทำแผนการจัดประสบการณ์เล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาโดยคัดเลือกนิทานจำนวน 9 เรื่อง จัดทำแผนการจัดประสบการณ์ จำนวน 9 แผน แต่ละแผนประกอบไปด้วยจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม สื่อการเรียนการสอน การวัด และประเมินผล นำแผนการจัดกิจกรรมที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษา ค้นคว้า วิเคราะห์ ตรวจสอบ ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ และนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ซึ่งมีประสบการณ์ด้านหลักสูตรและการสอน ด้านการจัดทำแผนการจัดประสบการณ์ ด้านการวัดและประเมินผล และด้านการจัดการศึกษาปฐมวัย พิจารณาตรวจสอบความถูกต้องตามหลักการสร้างความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์ เนื้อหา กิจกรรม การวัดและประเมินผล เพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งได้ผลการตรวจสอบความสอดคล้องเชิงเนื้อหา (IOC) ของแผนการจัดประสบการณ์เล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษา ตั้งแต่ 0.60-1.00 นำแผนการจัดประสบการณ์เล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษามาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ แล้วไปทดลองใช้กับเด็กวัยอนุบาล ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนบ้านค้อน้อย อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 30 คน นำแผนการจัดประสบการณ์เล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษามาปรับปรุงอีกครั้ง จนได้ฉบับที่สมบูรณ์ที่สุดแล้วนำไปใช้จัดการเรียนการสอนกับกลุ่มตัวอย่างจริง

2. แบบประเมินทักษะทางภาษา มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้ ศึกษาหลักการและเทคนิคการสร้างแบบประเมิน หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 วิเคราะห์เนื้อหา สารการเรียนรู้รวมทั้งการจัดทำแบบประเมินเกี่ยวกับทักษะทางภาษาของนางลักษณ์ งามขำ (2551) โดยวางแผนการประเมินทักษะทางภาษาให้สอดคล้องกับเนื้อหาและพฤติกรรมที่ต้องการวัด และสร้างแบบประเมินให้ครอบคลุมทักษะทางภาษาที่ต้องการวัด โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

5 คะแนน หมายถึง พูดเล่าเรื่องจากภาพเป็นเรื่องราว สอดคล้องสัมพันธ์กัน รู้ว่าใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไร อย่างไร มีผลเป็นอย่างไร

4 คะแนน หมายถึง พูดเล่าเรื่องจากภาพเป็นเรื่องราว สอดคล้องสัมพันธ์กัน รู้ว่าใคร ทำอะไร อย่างไร

3 คะแนน หมายถึง พูดเล่าเรื่องจากภาพ รู้ว่าใคร ทำอะไร แต่ไม่เป็นเรื่องราว และไม่สอดคล้องกัน

2 คะแนน หมายถึง พูดเล่าเรื่องจากภาพเป็นประโยค ใคร ทำอะไร

1 คะแนน หมายถึง พูดเล่าเรื่องจากภาพเป็นคำไม่เป็นประโยค

นำแบบประเมินทักษะทางภาษาที่สร้างเสร็จแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์ที่ต้องการวัด กับคุณลักษณะของแบบประเมินทักษะทางภาษา ได้ผลการตรวจสอบความสอดคล้อง (IOC) ของแบบประเมินทักษะทางภาษา ตั้งแต่ 0.60-1.00 นำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้วไปทดสอบกับเด็กวัยอนุบาลที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนบ้านค้อน้อย อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 30 คน จัดพิมพ์เป็นฉบับจริงและนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยแบบประเมินทักษะทางภาษามีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับที่ 0.6

วิธีการทดลอง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 ตามขั้นตอน โดยการทำการประเมินทักษะทางภาษา กลุ่มตัวอย่างก่อนการวิจัย (Pretest) โดยใช้แบบประเมินทักษะทางภาษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและจัดประสบการณ์พัฒนาทักษะทางภาษาตามแผนการจัดประสบการณ์เล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาจำนวน 9 ครั้ง ครั้งละประมาณ 20 นาที ทำการประเมินทักษะทางภาษานักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังการวิจัย (Posttest) โดยใช้แบบประเมินทักษะทางภาษา ซึ่งเป็นฉบับเดียวกันกับที่ใช้ประเมินก่อนการทดลอง นำแบบประเมินมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนนและ นำคะแนนที่ได้วิเคราะห์ตามวิธีการทางสถิติ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ในการวิเคราะห์ข้อมูลผลการศึกษาดทดลอง ใช้สถิติต่างๆ ดังนี้

1. สถิติพื้นฐานใช้ ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

2. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของเครื่องมือ ใช้ IOCหาความสอดคล้องจากการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ
3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ใช้ค่าที (t-test dependent)

8. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กวัยอนุบาลและเปรียบเทียบทักษะทางภาษาของเด็กวัยอนุบาลโรงเรียนบ้านค้อน้อย อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างก่อน และหลังการจัดประสบการณ์พัฒนาทักษะทางภาษา

ผลการประเมิน ปรากฏดังนี้ จำนวนเด็กวัยอนุบาลทั้งหมด 16 คน มีคะแนนก่อนการจัดประสบการณ์เฉลี่ย 18.75 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.41 คะแนนสูงสุด 19 คะแนน คะแนนต่ำสุด 12 คะแนน หลังการจัดประสบการณ์มีคะแนนเฉลี่ย 26.29 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.04 คะแนนสูงสุด 26 คะแนน คะแนนต่ำสุด 18 คะแนน เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการจัดประสบการณ์เล่านิทาน เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กวัยอนุบาลโรงเรียนบ้านค้อน้อย ปรากฏผลการวิเคราะห์ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังการจัดประสบการณ์เล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กวัยอนุบาลโรงเรียนบ้านค้อน้อย

การประเมิน	(N)	(\bar{x})	SD	D	t	Sig
ก่อนเรียน	16	18.75	2.41			
หลังเรียน	16	26.29	2.04	6.93	11.95*	.05

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 1 พบว่า ผลการประเมินทักษะทางภาษาของเด็กวัยอนุบาลโรงเรียนบ้านค้อน้อย อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานีปรากฏว่าคะแนนทดสอบหลังการจัดประสบการณ์เล่านิทานเพื่อ พัฒนาทักษะทางภาษาสูงกว่าก่อนจัดประสบการณ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

9. สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า หลังการจัดประสบการณ์เล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กวัยอนุบาลโรงเรียนบ้านค้อน้อย อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานี มีดังนี้

1. เด็กวัยอนุบาลโรงเรียน บ้านค้อน้อย มีทักษะทางภาษาสูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์
2. เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยก่อนการจัดประสบการณ์คะแนนเฉลี่ย 18.75 หลังการจัดประสบการณ์คะแนนเฉลี่ย 26.29 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05

10. สรุปและอภิปรายผล

ผู้วิจัยมีประเด็นอภิปราย ดังนี้

1. ทักษะทางภาษาของเด็กวัยอนุบาลโรงเรียนบ้านค้อน้อยมีพัฒนาการที่ดีขึ้น โดย ก่อนการจัดประสบการณ์มีคะแนนเฉลี่ย 18.75 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.41 คะแนนสูงสุด 19 คะแนน คะแนนต่ำสุด 12 คะแนน หลังการจัดประสบการณ์มีคะแนนเฉลี่ย 26.29 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 2.04 คะแนนสูงสุด 26

คะแนน คะแนนต่ำสุด 18 คะแนน อาจเป็นเพราะการจัดประสบการณ์เล่านิทานเป็นการกระตุ้น ได้รับความสนใจ ให้เด็กเกิดความคิด มีจินตนาการ เกิดข้อคำถาม ข้อสงสัย สร้างแรงบันดาลใจทำให้เกิดความอยากรู้อยากเห็นเด็กจะมีความคิด และข้อสงสัยอยู่ตลอดเวลาเมื่อเกิดข้อสงสัยในใจจึงเป็นแรงกระตุ้นให้เด็กรู้จักใช้คำถามเพื่อให้ได้คำตอบที่ตนพอใจ และเป็นไปตามแนวคิดของ สันหพัฒน อรุณธารี (2542, น. 54-56) ได้กล่าวไว้ว่านิทานเป็นสื่อที่มีคุณค่าต่อเด็กปฐมวัยเป็นอย่างมาก สามารถสร้างการเรียนรู้ และเสริมสร้างพัฒนาการทุกด้านให้กับเด็ก ช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้คำใหม่ และการใช้ภาษาที่ถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับวารสาร รักรวิชัย (2535 : 83) ได้กล่าวว่า นิทานเป็นสื่อที่มีประสิทธิภาพสำหรับการสร้างการเรียนรู้ให้กับเด็กปฐมวัย ไม่มีเด็กคนใดไม่ชอบนิทาน นิทานสามารถสร้างจินตนาการความฝัน ความคิด ความเข้าใจและการรับรู้ให้กับเด็ก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิศารัตน์ บึงลี (2550, น. 23-24) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาพัฒนาการทักษะทางด้านภาษา ของนักเรียนโรงเรียนสาธิตอนุบาลจันทระเกษม โดยใช้นิทานเป็นสื่อ ผลสรุปว่าเด็กที่ได้รับการจัดกิจกรรม โดยใช้นิทานเป็นสื่อมีผลต่อระดับพัฒนาการด้านภาษาสูงขึ้น

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะทางภาษาของเด็กอนุบาลจากการศึกษาเรื่องการพัฒนาทักษะทางภาษา โดยการใช้แผนการจัดประสบการณ์เล่านิทาน เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กวัยอนุบาล โรงเรียนบ้านค้อน้อย อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานี ปรากฏว่า ก่อนการจัดกิจกรรมมีค่าคะแนนเฉลี่ย 18.75 และหลังการจัดกิจกรรม มีค่าคะแนนเฉลี่ย 26.29 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มีคะแนนหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์

ในการจัดประสบการณ์ผู้วิจัยพบว่า นิทานเป็นสิ่งที่ทำให้เด็กสนใจให้ความสนุกสนานเพลิดเพลิน แฝงคุณธรรมจริยธรรมต่าง ๆ ทำให้เด็กได้ซึมซับคุณธรรม จริยธรรมอันดีงามที่แฝงอยู่ในนิทาน เกิดเจตคติที่ดีในการยึดถือปฏิบัติตามแนวคิดที่ตัวละครในนิทานได้สอดแทรกคุณธรรมจากการแสดงออกของตัวละครแต่ละตัว จากการสังเกตขณะจัดประสบการณ์พบว่า เด็กมีความตื่นตัวและให้ความสนใจกับการเล่านิทาน

โดยการจัดกิจกรรมเล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษา สามารถช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กอนุบาลได้ เนื่องจากเด็กได้รับประสบการณ์ตรงและเปิดโอกาสให้เด็กแลกเปลี่ยนประสบการณ์ทางภาษา เป็นกระบวนการฝึกทักษะทางการพูดอย่างเป็นธรรมชาติเด็กได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นสร้างคำถาม เล่าประสบการณ์ของตนเอง ซึ่งเป็นการส่งเสริมศักยภาพของผู้เรียนทำให้เกิดความสงสัยเกิดข้อคำถามและแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ การจัดประสบการณ์เล่านิทานเพื่อพัฒนาทักษะทางภาษา การเสริมแรงให้กำลังใจ การสร้างโอกาสในการพูดคุย ซักถาม และแสดงความคิดเห็นเป็นเครื่องช่วยกระตุ้นให้เด็กกล้าแสดงออกทางความคิดอย่างมีส่วนร่วมในการโต้ตอบกล้า พูดกล้า โดยผลการประเมินทักษะทางภาษา หลังการจัดประสบการณ์ แสดงให้เห็นว่าเด็กมีพัฒนาการทักษะทางภาษาด้านการพูดเป็นไป ในทางที่ดีขึ้นสอดคล้องกับสมมติฐานทักษะทางภาษาของเด็กวัยอนุบาลโรงเรียนบ้านค้อน้อย อำเภอสำโรง จังหวัดอุบลราชธานี หลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ที่ตั้งไว้สอดคล้อง กับผลการวิจัยของ ดวงสมร ศรีใสคำ (2552) ที่ศึกษาผลของกิจกรรมการเล่านิทานพื้นบ้านที่มีต่อพัฒนาการทางภาษาด้านการพูดของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม พบว่าคะแนนจากการประเมินพัฒนาการทางภาษาด้านการพูดหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอาจเป็นเพราะว่านักเรียนได้ร่วมกิจกรรมที่ครูจัดขึ้น รวมทั้งสื่อที่นำมาประกอบการจัดกิจกรรมคือนิทานซึ่งเป็นสิ่งที่นักเรียนสนใจอยู่แล้ว สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุรณรงค์ วงศ์วิลาศ (2556) ที่ศึกษาการใช้นิทานอิงธรรมประกอบคำถามปลายเปิด เพื่อส่งเสริมความสามารถในการคิดเชิงเหตุผลของเด็กอนุบาล 2 พบว่าคะแนนหลังการใช้นิทานอิงธรรมประกอบคำถามปลายเปิดนักเรียนมีคะแนนประเมินสูงขึ้นกว่าก่อนการใช้ อาจเป็นเพราะการจัดประสบการณ์การเล่านิทานประกอบคำถามปลายเปิดเป็นการจัดประสบการณ์ที่กระตุ้นให้เด็กเกิดความคิดและได้ใช้เหตุผลอยู่ตลอดเวลา ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้อง

กับดวงเดือน แจ่มสว่าง (2542, น. 15-20) ที่กล่าวถึงประโยชน์และคุณค่าของนิทานว่า นิทานช่วยจุดประกายความคิด และสร้างประสบการณ์ภาษา สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ งามัญญานัน ยิงยงค์ (2553, น. 62-64) ได้ศึกษาผลการเล่านิทานพื้นบ้าน จังหวัดสุโขทัยประกอบภาพที่มีต่อพัฒนาการด้านการพูดของเด็กปฐมวัย ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานพื้นบ้านจังหวัดสุโขทัยประกอบภาพมีพัฒนาการด้านการพูดสูงขึ้น และสอดคล้องกับงานวิจัยของ เบอร์ตัน. (Barton, Kelly L.2014 , p. 54-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ทักษะการอ่าน-เขียนกับการแสดงละคร: การเล่านิทานพร้อมอุปกรณ์ประกอบฉากช่วยพัฒนาทักษะภาษาให้กับเด็กปฐมวัยทักษะ การอ่านการเขียนและการเล่นเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมากสำหรับสังคมและการเจริญเติบโตทางความคิดของเด็ก ทำให้พบว่าเด็กที่อยู่ในกลุ่มทดลองได้ใช้ภาษาในการอธิบายบทบาทของตนได้มากกว่าเด็กที่อยู่ในกลุ่มควบคุม

11. ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้

1. ครูผู้สอนในระดับปฐมวัยอาจนำแนวทางการจัดประสบการณ์การเล่านิทานไปใช้กับเด็กวัยอนุบาล เพื่อพัฒนาทักษะด้านอื่นๆ เช่น การฟัง การดู เป็นต้น
2. ครูผู้สอนควรศึกษาและหาวิธีการสอนแนวใหม่ และเลือกใช้สื่อที่หลากหลายในการจัดกิจกรรม เพื่อสร้างความสนใจให้แก่เด็ก และเป็นการส่งเสริมการสร้างนวัตกรรมที่นำไปสู่การพัฒนาด้านวิชาชีพ

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษารูปแบบการจัดประสบการณ์เล่านิทานโดยใช้สื่อประกอบให้มากยิ่งขึ้น
2. ควรมีการศึกษาวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรูปแบบอื่นเพื่อส่งเสริมพัฒนาทักษะทางภาษาของเด็กวัยอนุบาล
3. ควรมีการศึกษาเปรียบเทียบผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยหนังสือนิทานกับนวัตกรรมการเรียนรู้แบบอื่นๆ

12. เอกสารอ้างอิง

- กมล รอดคล้าย. (2547). *คู่มือการบริหารศูนย์อบรมเด็กก่อนเกณฑ์ในวัด*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- กระทรวงศึกษาธิการ.(2547). *ปฏิรูปการศึกษายุคใหม่*. กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์กรมวิชาการกระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2560. (สำหรับเด็กอายุ 3-5 ปี)*. กรุงเทพฯ: ลาดพร้าว.
- กิ่งกาญจน์ อังสิทธิ์. (2555). *การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยของเด็กวัยอนุบาลตามแนวสมดุภาษา เรื่องพยัญชนะไทยชั้นอนุบาลปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาลสันป่าตองหลวง จังหวัดลำพูน*. ลำปาง.
- กุลยา ตันติผลาชีวะ.(2551). *รูปแบบการเรียนการสอนปฐมวัยศึกษา*. กรุงเทพฯ: มิตรสัมพันธ์กราฟฟิค.
- ครรชิต มนูญผล. (2547). *เคล็ดไม่ลับในการจัดทำหนังสือนิทานสำหรับเด็ก*. กรุงเทพฯ: องค์การค้าของคุรุสภา. คณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ.
- งามัญญานัน ยิงยงค์. (2553). *ผลการเล่านิทานพื้นบ้านจังหวัดสุโขทัยประกอบภาพที่มีต่อพัฒนาการด้านการพูดของเด็กปฐมวัย*. ปริญญาโทพนธก.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ดวงเดือน แจ่มสว่าง. (2542). *นิทานสำหรับเด็กปฐมวัย*. สงขลา : คณะครุศาสตร์สถาบันราชภัฏสงขลาดวงสมศรีไสคำ. (2552). *ผลของกิจกรรมการเล่านิทานพื้นบ้านที่มีต่อพัฒนาการทางภาษาด้านการพูดของ*

- นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. การศึกษาค้นคว้าอิสระ การศึกษามหาบัณฑิต. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- นงลักษณ์ งามขำ. (2551). *ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กวัยอนุบาลที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้ปริศนาคำทาย*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิตสาขาการศึกษาปฐมวัย กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นิตยา ประพฤติกิจ. (2536). *การพัฒนาเด็กปฐมวัย*. พิมพ์ลักษณะ. กรุงเทพมหานคร : หน่วยงานพิเศษ กรมการฝึกหัดครู.
- วรภรณ์ รักวิจัย. (2535). *การอบรมเลี้ยงดูเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ : แสงศิลป์. ภายเอกสาร.
- สมปัด ตัญจรัยรัตน์ .(2545) .*สอนให้คิด คิดแล้วเขียน เขียนจากความคิด*.ขอนแก่น:มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- สันหพัฒน์ อรุณธารี. (2542). *นิทานสำหรับเด็กปฐมวัย*. ภูเก็ต:โครงการตำราวิชาการราชภัฏเฉลิมพระเกียรติ.
- สิริมา ภิญโญนนตพงษ์. (2547). *การวัดและประเมินแนวใหม่ : เด็กปฐมวัย*.กรุงเทพฯ: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน สาขาการศึกษาปฐมวัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุภี วงศ์พลับ. (2555). *การส่งเสริมทักษะทางภาษาของเด็กวัยอนุบาลโดยใช้หนังสือนิทาน*.โรงเรียนเซนต์หลุยส์: ฉะเชิงเทรา.
- สุรณรงค์ วงศ์วิลาศ.(2556). *การใช้นิทานอิงธรรมประกอบคำถามปลายเปิดเพื่อส่งเสริมความสามารถในการคิดเชิงเหตุผลของเด็กอนุบาล 2*. กรุงเทพฯ: สารนิพนธ์. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนอร์ทกรุงเทพ.
- Barton, K. L. (2014, Apr). *Literacy and dramatic play: Storytelling with props increases preschool children’s language skills during play*. United States: The University of Alabama.